

ŻYCIE WANGELIA

ZMARTWYCHWSTANIE PAŃSKIE, *B* J 20,1-9* 01.04.2018

Pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu. Pobiegła więc i przybyła do Szymona Piotra oraz do drugiego ucznia, którego Jezus kochał, i rzekła do nich: «Zabrano Pana z grobu i nie wiemy, gdzie Go położono». Wszedł więc Piotr i ów drugi uczeń i szli do grobu. Biegli obydwoj razem, lecz ów drugi uczeń wyprzedził Piotra i przybył pierwszy do grobu. A kiedy się nachylił, zobaczył leżące płótna, jednakże nie wszedł do środka. Nadszedł potem także Szymon Piotr, idący za nim. Wszedł on do wnętrza grobu i ujrzał leżące płótna oraz chustę, która była na Jego głowie, leżącą nie razem z płótnami, ale oddzielnie zwiniętą w jednym miejscu. Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył. Dotąd bowiem nie rozumieli jeszcze Pisma, które mówi, że On ma powstać z martwych.

Magdalena – uczennica gorliwie idąca za Jezusem, odkąd On ją wyzwolił ze zniewolenia demonicznego – w Nim odnalazła prawdziwy sens życia. Zauważmy jednak, że choć teraz szuka swego Mistrza, to jednak czyni to według własnego schematu. Zobaczywszy pusty grób, zinterpretowała ten fakt po swojemu i taka wiadomość zaniósła najbliższym uczniom Jezusa. Maria Magdalena symbolizuje ucznia Jezusowego, który szuka pana, a jest ograniczony własnymi koncepcjami, schematami i oczekiwaniami, zamknięty na zaskoczenie nowością ze strony Jezusa. Czy szukamy Jezusa intensywnie, czy w naszych poszukiwaniach jesteśmy otwarci na nowość Jego przychodzenia, czy też zamykamy się w schematach swoich oczekiwań?

ZADANIE NA TYDZIEŃ:

- Do przemyślenia:** Czy, idąc do grobu Pańskiego w Wielkim Tygodniu miałem świadomość, że tam zostały otwarte drzwi ku nowemu życiu i bliskości Boga?
- Do wykonania:** Czy, idąc do grobu Pańskiego w Wielkim Tygodniu miałem świadomość, że tam zostały otwarte drzwi ku nowemu życiu i bliskości Boga?

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

OKTAWA WIELKANOCY

Niedziela Wielkanocna otwiera okres pięćdziesięciu dni, który pierwotnie nazywano Pięćdziesiątnicą, a dziś jest znany jako Okres Wielkanocny. Pierwsze osiem dni tego okresu tworzy oktawę Wielkiej Nocy. Oktawa, czyli osiem dni oznacza, że radość świętowania została przedłużona na ten czas. Zwyczaj ten jest bardzo dawny i ma na celu podkreślenie rangi i ważności uroczystości, która poprzedza oktawę. Obecnie w kalendarzu liturgicznym zachowały się: oktawa Bożego Narodzenia, oktawa Wielkiej Nocy i oktawa Bożego Ciała. Nie znamy dokładnej daty powstania oktawy Paschy. Wspomina o niej w IV w. Asteriusz Sofista z Kapadocji. Przypuszcza się jednak, że obchodzono ją znacznie wcześniej, ponieważ Asteriusz nie wprowadza żadnych innowacji, ale raczej opiera się na istniejącej tradycji. Okres oktawy miał szczególne znaczenie dla neokatechumenów, którzy w Wigilię Paschalną przyjęli chrzest (i pozostałe sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego: bierzmowanie i Eucharystię)

i w ten sposób stali się pełnoprawnymi członkami gminy chrześcijańskiej. Tego dnia otrzymali oni białe szaty jako symbol niewinności, wynikającej z przyjęcia chrztu. Przez kolejne siedem dni przychodzili w nich codziennie do kościoła, by uczestniczyć w Najświętszej Eucharystii. Podczas Mszy wygłaszano specjalnie dla nich przygotowane katechezy, w których wyjaśniano nowo ochrzczoneму znaczenie znaków i symboli otrzymanych sakramentów. W taki sposób wprowadzano ich w najgłębsze tajemnice wiary chrześcijańskiej.

Tak było aż do soboty, w którą składali białe szaty i oddawali je szafarzowi, by mogły służyć także innym. Następnego dnia, w Niedzielę Przewodnią, czyli pierwszą po Wielkanocy, nowo ochrzczeni w Rzymie, ubrani w swoje zwykłe świąteczne odzienie w uroczystej procesji udawali się do kościoła św. Pankracego, by uczestniczyć we Mszy świętej. Z racji koloru szat, jaki nosili nowo ochrzczeni okres oktawy nazywany był także Białym Tygodniem, a niedziela kończąca oktawę – Białą Niedzielą. Obecnie, gdy sakrament chrztu jest udzielany przez cały rok, oktawa Wielkiej Nocy pozornie straciła na znaczeniu. Jednak pod względem liturgicznym jest ona bardzo ważna. Wszystkie dni oktawy posiadają taką samą rangę jak Niedziela Zmartwychwstania, a okres ośmiu dni traktowany jest jak jeden dzień, jako jedno święto, jako dzień najradośniejszy. Wszystkie dni oktawy Wielkanocy traktowane są jako uroczystości, co oznacza, że nie przyjmują one niejako dodatkowych świąt czy wspomnień, jak to jest w przypadku oktawy Bożego Narodzenia. Dlatego też w oktawie Wielkanocy nie obowiązuje post w piątek (tzn. 06.04.2018).

Teksty liturgiczne i biblijne wszystkich dni oktawy nawiązują bezpośrednio do wydarzenia zmartwychwstania Jezusa i jego konsekwencji dla nas. Znajdujemy także wyraźne odniesienie do sakramentu chrztu i tego, co staje się udziałem każdego ochrzczonego.

WARTO WIEDZIEĆ:

ŚWIĘTO BOŻEGO MIŁOSIĘRDZIA – II Niedziela Wielkanocna (8.04.2018)

Zabieg o ustanowienie kultu Miłosierdzia Bożego w Kościele katolickim podjął ks. Michał Sopoćko, propagując go od 1937 roku w kościołach wileńskich. Podczas II wojny światowej kult Miłosierdzia Bożego wyszedł poza granice Polski i został rozpropagowany w wielu krajach przez rozproszonych po świecie Polaków, zwłaszcza żołnierzy armii gen. Andersa. W 1946 Konferencja Episkopatu Polski wystosowała do Watykanu petycję o wprowadzenie Święta Miłosierdzia Bożego w pierwszą niedzielę po Wielkanocy. (...) W 1957 roku Watykan zlecił zbadanie rozwoju kultu Miłosierdzia Bożego i (...) w siedemnastu polskich diecezjach przeprowadzono ankietę. (...) 19 listopada 1958 roku Święte Oficjum wydało dekret, w którym w pięciu punktach wykluczyło możliwość ustanowienia święta. Dekret ten został podany do weryfikacji, 6 marca 1959 r. (...) Unieważnienie dekretu z 1959 roku nastąpiło pół roku przed wyborem Karola Wojtyły na papieża. Za jego pontyfikatu wznowiono zabiegi o święto, sam papież, będąc jeszcze biskupem krakowskim, dał się poznać jako gorący orędownik kultu Miłosierdzia Bożego. Po beatyfikacji s. Faustyny 18 kwietnia 1993 roku biskupi polscy wystosowali prośbę do papieża o ustanowienie Święta Miłosierdzia Bożego. Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów zezwoliła w 1997 roku na obchodzenie go w polskim Kościele katolickim w II Niedzielę wielkanocną. Podczas kanonizacji św. Faustyny w 2000 roku Jan Paweł II ogłosił II Niedzielę wielkanocną jako Święto Miłosierdzia Bożego dla całego Kościoła. Uroczystego aktu zawierzenia świata Bożemu Miłosierdziu Papież dokonał 17 sierpnia 2002 roku w Bazylice Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach.